

Posudek oponenta diplomové práce Denisy Švehlové: Právo na informace

Právo na informace, které patří k základním právům tzv. čtvrté generace, se těší hojně pozornosti jak literatury, tak i judikatury. Poměrně často je též vybíráno jako námět pro kvalifikační práce na právnických fakultách. Někdy snad i proto, že se zdá být snadným tématem a teprve v průběhu zpracovávání autor zjistí, že opak je pravdou.

To však nepochybně není případ posuzované práce, protože autorka přistoupila k tématu po pečlivé přípravě a s rozmyslem.

Pochválit je třeba volbu systematiky a v této souvislosti podrobný rozbor mezinárodní úpravy práva na informace. Silná, ale na druhé straně též slabá stránka práce spočívá ve vymezení okolností omezujících právo na informace, která tvoří kvantitativně značnou její část, zatímco vlastnímu poskytování je věnována jen menší pozornost, jistě větší prostor by měla zaujmout problematika opravných prostředků, konkrétně pak institut stížnosti.

Celkově práci hodnotím jako dobře pojatou, opřenu o odbornou literaturu a zejména judikaturu, vyhýbající se chybám stylistickým i gramatickým chybám a zejména usilujícím o samostatné hodnocení, byť závěr by mohl být obsáhlejší a kritičtější.

Podívejme se dále na některá problémová místa práce. Na str. 11 autorka zahrnuje mezi mezinárodní smlouvy též Všeobecnou deklaraci lidských práv, která ovšem smlouvou není, což ostatně o několik řádků dále správně konstatuje.

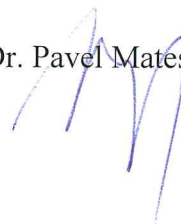
Na str. 20 je konstatováno, že zákon o svobodném přístupu k informacím nahrazuje správní řád, což nemůže být pravdou, protože tento vstoupil v účinnost až v roce 2006. Na str. 27 je sice správně uveden katalog povinných subjektů, jenže chybí zmínka, že ve skutečnosti poskytují informace kanceláře obou komor Parlamentu, prezidenta republiky či Úřad vlády. Český telekomunikační úřad nepatří mezi jiné specializované orgány s celostátní působností, ale je řazen mezi tzv. jiné ústřední orgány státní správy /viz § 2 kompetenčního zákona/. Na též straně je nepřesně uvedena Správa sboru požární ochrany, ve skutečnosti je to Hasičský záchranný sbor. Není též správně konstatování, že usnesení rady obce se většinou zveřejňují /str. 30/ opak je pravdou, jinak by tu nevznikaly problémy.

Není zřejmé, proč se autorka věnuje problematice veřejných prostředků /str. 33/, vzhledem k tomu, že jde o záležitost v současnosti již neaktuální.

Na str. 46-47, kde se hovoří o příjemcích veřejných prostředků, chybí kardinální judikát Nejvyššího správního soudu, který umožňuje poskytování informací o platech ve veřejné sféře.

Uvedené připomínky nejsou ovšem rázu zásadního, které by práci devalvovaly. Mohu tedy uzavřít tak, že podle mne práce splňuje požadavky kladené na diplomovou práci a proto doporučuji, aby byla připuštěna k obhajobě.

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

A handwritten signature in blue ink, consisting of stylized, overlapping loops and lines, positioned to the right of the typed name.